

Instappen!

Moscow Express

[mä's'kō ik'spres]

Guido 'PerronGeluk': " De eerste keer dat ik Renee ontmoette was op het perron. Ik hoorde haar spelen op haar bas alsof er geen morgen meer zou komen en mensen verzamelden zich om haar heen om haar te horen spelen. Passagiers noemden haar 'de Locomotief' daar ze een aardige impressie gaf (op haar bas) van een passerende trein. Omdat ik nogal haast had om al mijn spullen aan boord te krijgen kon ik geen aandacht schenken aan het muzikale optreden, ondanks dat het zo ongewoon en opwindend was. Hoe kon ik toen weten dat ze ooit deel van mijn band zou worden? Mijn doel op dat moment was om mijn spullen aan boord te krijgen en om als de sodemieters weg geraken uit dit godvergeten land, om eens iets anders te zien van deze wereld dan wind en regen en het weer.

" Beste wereldreizigers, welkom aan boord van de Moskou Express. Deze trein zal stoppen op een plek en alleen maar op een plek: Moskou. Dames en heren [...] de Moskou Express," zei de conducteur met een denderende stem. Terwijl sommige passagiers nog steeds hun bagage en eigendommen weg aan het stoppen waren en anderen naar hun plaatsen of compartementen aan het zoeken waren, was de trein al over de vele kilometers spoor van Hoek van Holland naar Moskou aan het tuffen. Op naar het hart van wat niet alleen ooit een mooie en bedroevende stad was, maar wat het nog steeds is. Ik hoorde 'de Locomotief' spelen in het compartement naast me, terwijl ik probeerde een tukkie te doen. "

Renee 'de Locomotief': " Daar stond ik dan, een jonge dame begin twintig en op weg naar Moskou. Ik was er nog nooit geweest, maar ik had enkele geweldige verhalen gehoord en ik kon niet wachten om te ontdekken wat er nou waar was van al die ziekelijke verhalen en wat niet. Ik had mijn bas meegenomen, omdat ik niet kon voorzien waar ik zou eindigen en voor het geval ik zonder geld kwam te zitten – ik had niet veel en heb het nog steeds niet – zou ik altijd mijn kaartje terug naar Nederland kunnen verdienen door wat te spelen in de straten. Zo ben ik in eerste instantie aan mijn kaartje voor de heenreis gekomen.

Nadat ik aan boord was gegaan, ging ik naar mijn compartement om eventjes wat op mijn bas te spelen. Ik was de tijd volledig vergeten en speelde helemaal tot Hannover. Toen was het tijd om een man over een ezel te gaan spreken. Ik was op mijn weg naar het toilet toen ik een gast een grote biels achter zich aan zag slepen door de gangen en de medereizigers vertelde dat hij het perfecte hout had gevonden om een gitaar van te maken. Het was pas in Moskou dat ik er achter kwam dat hij het ook echt voor elkaar had gekregen. Hij noemde zijn gitaar 'De Biels'. Jammer dat hij hem heeft moeten verkopen om zijn kaartje naar Nederland te kunnen betalen, alhoewel een vogeltje mij ingefluisterd heeft dat hij een nieuwe heeft gemaakt.

Sander 'De Biels': " Het was niet bepaald eerste klas, maar ik moest het er maar mee doen. Een kleine kamer, een eenpersoonsbed en niet genoeg ruimte om te kunnen ademen ... net als thuis. Nadat ik een zware biels naar mijn compartement had gesleept, belde ik mijn moeder om haar te zeggen dat alles ok was en dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Op dat moment hoorde ik geschreeuw in de gangen. Ik kon het niet verstaan. Toen de toeters en bellen afgingen heb ik mijn moeder gezegd dat ik haar later maar terug moest bellen. De trein kwam gierend tot stilstand en mijn benen werden onder me vandaan gesleurd waardoor ik mijn hoofd tegen de biels stootte.

Toen ik bij was gekomen ben ik de kamer uit gegaan en zag ik mensen de trein uit stappen. Ik volgde ze en ben in het gras nabij de rails gaan zitten. Het was nacht, het was koud, mijn hoofd klapte haast uit elkaar en aan de omstandigheden te zien, zag het er niet naar uit dat we snel zouden vertrekken. Er waren mannen in witte pakken die foto's maakten en iedereen vertelde dat ze terug naar hun kamers moesten gaan. Het geluid van muziek en de geur van vuur deed me omkijken. Ik liep richting de achterkant van de trein waar een gast een lekker klein vuurtje had gemaakt. Hij speelde op zijn gitaar en zong een liedje over wat er zojuist was gebeurd met de mensen en de Express.

Mike 'Express': " Mijn geheugen is nooit zo goed geweest als die van de anderen. Ik schijn alles te vergeten wat ik wil onthouden, maar ik onthoud altijd dat ik zei dat ik ze nooit zou vergeten. Hoe dan ook, ik denk dat ik het goed heb als ik zeg dat ik het eerste liedje voor een nieuwe band aan het schrijven was, terwijl ik zat te wachten om aan boord te gaan. Ik zat op mijn gitaarkoffer, een pen en papier in mijn handen en de lucht was gevuld met creativiteit ... of smog. Ik stelde mezelf voor zittend achter de Moskou Express voorbij Hannover en net na een of ander verschrikkelijk ongeluk. Terwijl ik daar zat op dat perron, probeerde ik me een koude nacht, een warm vuurtje en twee of drie bandleiden voor te stellen om te vergezellen bij mijn mooie melodieën.

Terwijl ik zo aan het schrijven was en enkele koorden aansloeg om een leuk deuntje te vinden, zag ik hoe een gast zich haastte voor de trein alsof deze elk moment kon vertrekken. We hadden nog ruim twintig mintuten, dus ik had geen idee waarom hij aan het rennen was. Ik weet ook niet waar hij naar aan het kijken was, maar het was zeker niet naar waar hij naartoe ging, omdat hij op het punt stond tegen de locomotief aan te rennen. Gelukkig kon de conducteur hem bij zijn arm grijpen om hem weg te trekken. Anders had hij de trein geraakt en was hij zeker op de rails gevallen. Hij moet wel een heel veel geluk hebben. Toen wist ik dat het de reis van mijn leven zou worden.